

Fruit met een mening

1: Fruitschaal. Bron: Psnc6, CC BY-SA 4.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0>>, via Wikimedia Commons

Femke IJsseldijk
Januari 2026

Inhoud

Voorwoord	3
1. De banaan.....	4
2. De kiwi	5
3. De aalbes	7
4. De aardbei.....	9
5. De framboos.....	10
6. De ananas	12
7. De cranberry.....	14
8. De stervrucht.....	16
9. De olijf.....	17
10. De druif	19
11. De druif (pitloos)	21
12. De meloen	23
13. De peer	25
14. De tomaat	27
15. De sinaasappel.....	29
16. De perzik	31
17. De appel.....	33
18. De dadel.....	35
19. De blauwe bes	37
20. De avocado	39
21. De mandarijn.....	40
22. De kruisbes	42
23. De citroen.....	44
24. De kweeper	46
25. De acaí bes.....	47
26. De passievrucht.....	48
27. De abrikoos	49
28. De braam.....	51
29. De mango.....	53
30. De kers	55
31. De zwarte bes	57

Voorwoord

Nee, ik weet ook niet hoe het kwam dat het fruit ineens begon te vertellen hoe het in het leven stond. Het was zo. En elke vrucht bleek weer heel anders. Soms dacht ik bijvoorbeeld: hoor ik nou een toespraak? Wie is dat? En dan wist ik al vrij snel welke vrucht ik hoorde. Want niet elke vrucht kan een toespraak houden natuurlijk.

Deze vruchten zijn gepubliceerd in januari 2026 op LinkedIn, elke dag van de maand één. Ze zijn hier verzameld in dezelfde volgorde.

Hopelijk moet jij ook glimlachen om deze vrolijke onzin. Je mag de verhalen gebruiken, aanpassen en delen, met mijn naam erbij, onder dezelfde voorwaarden als dat ik dit deel. Leuk als je het me laat weten.

Hartelijke groeten,

Femke IJsseldijk

1. De banaan

2: Bananen. Bron: <https://belezaesaude.com/i/730/838/banana.jpg>

Kijk, ik zeg altijd maar zo: waarom moeilijk doen als het makkelijk kan? Ik ben een hele gewone jongen, dat maakt mij zo populair. Je kan me bijna rijp eten, écht rijp, en zelf een beetje overrijp is geen probleem, dan kiep je me gewoon door de yoghurt. Doe ik echt niet moeilijk over.

Ja, die schil is even lastig soms, maar je kunt niet alles hebben hè, had ik die schil niet dan was het sowieso een kliederboel met mij. Ik ben van buiten lekker stevig, maar kom bij mij niet aan voor een strak lijf. D'r zijn zat mannen die zin hebben daar hun best voor te doen maar laat mij nou maar gewoon lekker chillen. Beetje relaxen op de fruitschaal, ik wordt er al snel genoeg vanaf gehaald.

En ik ben geschikt voor iedereen hè. Babyvoeding? Ben ik zo ook al bijna. Kinderen die niks lusten? De banaan is de redding. Smoothie? Ben ik dol op, beetje mixen met ander fruit, heerlijk. Maar weet je waar ik wél een ongelooflijke hekel aan heb? Bananenbrood. Man, hou op. Het is geen cake, het is geen brood, het is precies helemaal niks. Zo'n internethype, vaak nog vegan ook. Nee, kom op, als je nou echt je banaantjes niet netjes op tijd opeet, donder me dan door de milkshake ofzo. Als je me maar níet gaat prakken en bakken en mengen met dadels en noten en dan doet alsof dat nog een gezonde snack oplevert ook. Je reinste volksverlakkerij dat. Nee, ik ben een hele gewone jongen, recht voor zijn raap, betrek me dan niet in de leugens die je jezelf vertelt. Eet dan gewoon een banana split. Net zo gezond, maar wel zo eerlijk.

2. De kiwi

3: Kiwi's. Bron: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/d/d3/Kiwi_aka.jpg

Ik heb gewonnen. Ik ben het meest verrassende fruit blijkbaar. Ja, omdat je aan mijn buitenkant niet kunt zien wat er van binnen zit, en die binnenkant is dan ook nog eens “verrassend frisgroen of -geel, met pitjes in een fraaie mandalavorm om een lichtere kern”, volgens de jury. En ik smaak ook anders dan hoe ik eruit zie, zou ik willen toevoegen. Gelukkig maar, want zeg nou zelf, een harig bruin ei voorspelt niet veel goeds toch?

Maar goed, we hadden dus die verkiezingsavond. Ik wilde helemaal niet meedoen maar één of andere banaan had me opgegeven. Die bananen blijven lolbroeken hè, maar echt grappig zijn die uitglijmoppen allang niet meer. Maar goed, ik stond dus op de longlist zonder dat ik er om had gevraagd, en kwam op de shortlist terecht. Kan mij dat nou schelen. Ik zit liever met een boekje in een hoekje. Nee, ik leef er niet voor om mensen blij te maken, ze zoeken het maar uit. Je kunt me opeten voor ik verga, of niet, mij een zorg. Dus niet dat ik campagne ben gaan voeren ofzo. De avocado wel, en ik moet zeggen: ik vond hem een goede kanshebber. Ja toch? Groen-zwart verkleurend, en dan dat zachtgroene vruchtvlees, en die kogelronde keiharde pit, hij had echt wel een punt. En de ananas ook wel vond ik. Dus wij met zijn vieren op de shortlist. Ja, de peer ook, zij had haar volgers ingeschakeld en heel veel stemmen gekregen. Maar zeg nou zelf: zo’n niksige binnenkant, echt verrassend is het niet hè? Maar ja, wel een half miljoen volgers, dus zij ook op de shortlist. En toen kon ik er dus niet onderuit, ik moest naar die uitreiking. Peer had er een heel rode-loper-gedoe van gemaakt, met een limo, en fotografen, en een nogal opzichtige jurk die veel te veel van die rondingen van haar bloot liet. Ik ben maar gewoon via de zij-ingang

naar binnen gewandeld, ze hadden me al min of meer gedwongen er te zijn, maar er een show van maken is echt niet mijn ding.

In de zaal spraken ze me nog aan: goh, jij hier? Jij bent toch helemaal niet bijzonder? En ik zat daar maar zo'n beetje te zitten, naast al die veren en glitters van de peer, en al die vettigheid van de avocado, en dat geprik van de ananas. Ik viel gelukkig niet op naast die aandachttrekkers, ik deed maar of ik gewoon publiek was, hoewel ik dan nooit van mijn leven op de eerste rij zou zijn gaan zitten. Ik kijk wel link uit, voor je het weet maken ze grappen over je, of moet je het podium op voor allerlei flauwe ongein. Dus ik zat daar, af te tellen tot het voorbij was, denkend aan mijn eigen fijne huiskamer, en toen moest ik naar voren komen. Ik kon wel door de grond zakken. Ik wilde helemaal niet. Maar mijn therapeut zegt dat het goed is als ik me wat socialer opstel, dus blijven zitten was geen optie. Terwijl: peer stónd al, we hadden dit allemaal heel anders kunnen oplossen, gewoon andere naam projecteren, peer haar zoveelste moment in de schijnwerpers gunnen. Nu moest ik dat podium op, waar ze me nauwelijks zagen staan, want ik ben natuurlijk klein en onopvallend om te zien. Vervolgens lieten ze een foto zien van mijn binnenkant, heel de zaal "oohh" en "aaah" roepen, ik kreeg een enorme maar bijzonder lelijke trofee en toen mocht ik gelukkig weer weg.

Avocado zat te snikken, ja, die heeft geen ruggengraat. Hoe erg is dit nou eenmaal? Ananas was kwaad en riep iets over gestolen verkiezingen en partijdige jury. En peer zat alweer tegen een camera te kletsen over hoe awkward het was dat ze was opgestaan, en hoe blij ze was voor mij en dat wij besties zijn en dat het goed is dat introverten ook gezien worden en hoe introvert zij eigenlijk ook was. "Duimpje omhoog, en ben jij ook zo introvert? Laat het weten in de comments!"

Nou, toen kon ik er dus tussenuit piepen en lekker terug naar mijn postzegelverzameling. Er zijn verrassend veel potzegels met kiwi's, wist je dat? Veel meer dan met bijvoorbeeld appels of zo. En dan reken ik die vogels niet mee, en de inwoners van Nieuw-Zeeland. Maar die verzamel ik natuurlijk wel, die zegels. Dus mocht je er nog hebben liggen: ruilen voor een spuuglelijke award?

3. De aalbes

4: Aalbessen, bron: By Norbert Kaiser - Self-photographed, CC BY-SA 2.5, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=1963101>

Kiwi heeft een prijs gewonnen. Kíwi nota bene, van al het fruit de minst opvallende, meest bescheiden en teruggetrokken vrucht. Ik win zelf nooit wat. Mag ik bij de supermarkt aan zo'n rad draaien, of zo'n kraskaart doen; heb je 10% kans op iets leuks, 80% op iets als korting op wc ontstopper, muggenzalf of mondwater en voor de vorm ook 10% kans op niks? Ik zweer het je: nóóit win ik ook maar zo'n domme kortingsbon.

Nee, ik ben een teleurstelling. Voor mezelf, maar ook voor wie mij eet. Ik zie er leuk uit, maar dan eet je mij, en dan is dat toch vaak jammer. Óf ik ben te zuur – tip: eet mij dóór de vla, niet eerst een hap vla en daarna mij. Óf mijn structuur bevat je niet, ja, kan ik in komen, ik ben gewoon een zakje sap met pitjes. Óf ik ben te klein om het verschil te maken. Nee, ik kom alleen tot mijn recht met wat aandacht en vakmanschap, en dat heeft niet iedereen.

En dan ben ik ook nog heel bewerkelijk. Ik ben nog geen rozenbottel gelukkig, die zijn pas lastig in een potje jam te krijgen, maar toch: voor je een leuke portie bessen in je schaalpje hebt heb je al heel wat trosjes moeten rissen. Ik kan er niets aan doen. Als ik een prijs zou winnen is het die voor het meest teleurstellende fruit. Dan toch liever zoals bij de kiwi, saai van buiten, lekker en mooi van binnen. Maar ja, je kiest niet wie je bent hè?

Maar wat ik dus wél heel goed kan: mooi liggen wezen op een dessert. Echt, ik glim er op los, véél fraaier dan bijvoorbeeld de cranberry of de kruisbes. Dus daar leg ik me nu op toe, als food photography model. Ik heb laatst zelfs een hártige shoot mogen doen, nou, dat is niet voor elke vrucht weggelegd hoor! Ik heb al in de Libelle gestaan, in de Allerhande en binnenkort in het blad van Jumbo. Ik droom van een mooie gewaagde foto op de cover van Delicious. Dat zou echt mijn

doorbraak kunnen zijn bij de sterrenchefs. Thuis-koks komen qua ideeën niet verder dan bessensap voor over de griesmeelpudding. Denk je eens in wat een chef allemaal met me kan doen. Mijn zuurtje hè, dat tilt toch elk gerecht naar een hoger niveau.

Een vrucht mag dromen toch?

4. De aardbei

5: Aardbei. Bron: David Lenker (Denim Dave) via Flickr

Lellebel noemen ze me. Nou ja zeg. Kan ik er wat aan doen dat iedereen me zo'n snoepje vindt? Ik geniet er gewoon van om mensen te verwennen. Lekker op een beschuitje, heerlijk toch? Of op een plakje cake, of zó uit een bakje, klodder slagroom erop, smullen hoor! En dan doe ik niet moeilijk als ik in de winter uit een potje jam kom, het kan niet altijd zomer zijn hè.

En ja, ik zie er natuurlijk héél verleidelijk uit. Lekker kleurtje, ronde vormen, glimmend huidje, ondeugende spikkeltjes. Kom daar maar eens om bij een framboos ofzo, ik bedoel: je kunt als vrouw toch gewoon een béétje je best doen? Dat zachte kleurtje, die matte bobbeltjes, het is aardig bedoeld maar komaan hé, echt spetterend is het allemaal niet. Geen wonder dat zelfs mensen die framboos hun lievelingsfruit noemen toch regelmatig gezien worden met een aardbei, geef ze eens ongelijk. En die framboos dan weer mopperen natuurlijk, maar ja, bijna niemand houdt dat vol hè, een exclusieve keuze voor maar één vrucht. Zeker niet als ik langskom, ja, daar moet je dan wel tegen kunnen.

Nou en hoe gaat dat dan hè, het begint met een paar losse hapjes, maar al gauw kunnen ze niet zonder me. Ga ik niet alleen op de boterham en in een toetje, nee, dan gooien ze me ook in de smoothie, op de pannenkoek en zelfs in de salade. Nou ben ik persoonlijk meer van de slagroom dan van de munt en balsamico, maar zelfs als aardbei moet je niet te kieskeurig zijn als je het mensen naar de zin wilt maken. Maar het hoogste voor een aardbei blijft natuurlijk de moederdagtaart. Ik weet niet wat het is, ik denk dat de waardering van een moeder toch nog altijd het belangrijkste is. Dus daar laat ik me graag voor in plakjes snijden.

5. De framboos

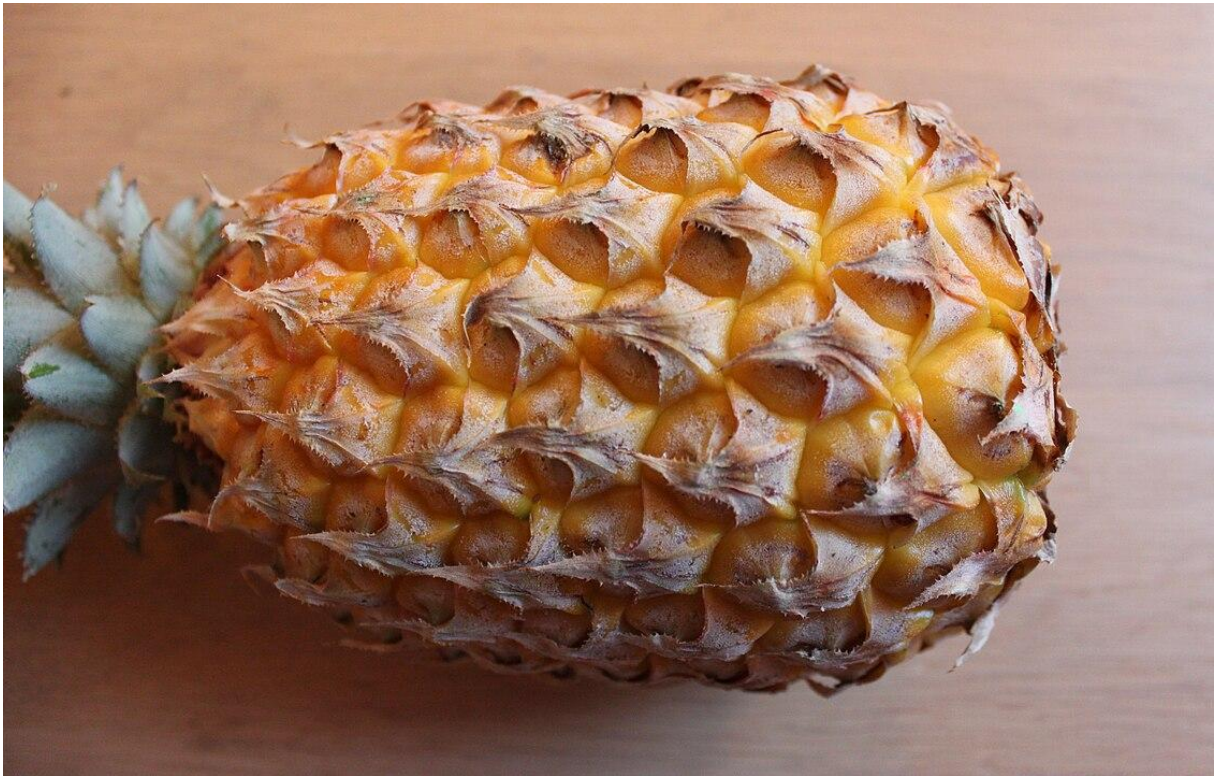
6: Frambozen. Bron: Chris Eason - <https://www.flickr.com/photos/mister-e/3860245798/>, CC BY 2.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=145505935>

Gevoelig, ik? Hoe kom je erbij! Ik ben helemaal niet gevoelig. Nee joh. Sensitief, empathisch: zeker. En kwetsbaar, ja, dat wel helaas. Gevoelige huid, snel beschadigd, nooit lang fris, ja, dat klopt. Maar gevoelig? Wie zegt dat? Die aardbei zeker? Alsof die zo beresterk is. Ja, sommige aardbeien wel hè, maar die smaken dan weer naar niks. Maar lekkere aardbeien zijn ook gewoon zo gebutst of verrot, laat je niks wijsmaken. Het ziet er allemaal lekker rood en glimmend uit, maar zoveel heb je d'r ook niet aan hoor. Ik ben tenminste niet zo'n pleaser die alles in het werk stelt om maar zo veel mogelijk mensen te behagen. Ik ben gewoon lekker hoor, maar ik hoef helemaal niet zo'n ordinair rood kleurtje om de aandacht te trekken, nee, geef mij maar stijlvol framboise. Nee, die aarbei, die wil wel erg graag hè? Terwijl het toch om de inhoud gaat, en mijn innerlijk en uiterlijk zijn perfect in balans.

Hoe ik dat doe, die balans? Nou, vooral yoga, stiltemeditaties, sapkuurtje elk kwartaal. En een fantástische therapeut. Nee, dat is helemaal niets om me voor te schamen, Jean Jacques heeft me doen inzien dat ook een kleine vrucht die bijna nooit heel de winkel haalt de moeite waard is. Des te meer waardering krijg ik als mensen me wél een keer rijp maar nog niet gekneusd kunnen proeven. Nee, het doet me niks dat die aardbei in grote potten jam het hele jaar verkrijgbaar is, en ik in hele dure minipotjes zit, ik ben het waard. Jean Jacques zegt het zelf. Ja, ik geloof het ook wel hoor, maar soms zou ik willen dat mensen mij met bakjes vol naar binnen zouden werken. Ik zou ook zo graag in de aanbieding zijn in bakken van een halve kilo, zodat ik eens ergens anders kom dan bij die snobs met hun liflafferige salades waar ik dan doorheen moet, of hun fruitmandala's en ingewikkelde diëten. Doe mij eens een kinderdagverblijf, of wat ik ook zou willen: een voedselbank, maar daarvoor is mijn huid dus te teer. Ja, nou, daar werk ik dan dus aan met Jean Jacques, om dat gevoel een plaatsje te geven. Nee, het is allemaal niet makkelijk.

Maar het gaat wel hoor, echt. Nee dat zijn geen tranen. Nou vooruit, ik ben ontroerd, ja, ik ben dus heel empathisch hè, ik voelde je medeleven gelijk. Dat komt er dan toch even uit hè. Maar Jean Jacques zegt dat dat juist een kwaliteit is, gevoelens uiten. Dus dankjewel. Namasté.

6. De ananas

7: ananas. photography by Christophe.Finot, CC BY-SA 3.0,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=50908553>

Agentschap Groente en Fruit? Top, dan zit ik goed. Waar ik voor bel. Kijk, ik ben natuurlijk van oudsher in de markt gezet als tropische verrassing. Dat heeft goed gewerkt, ik ben natuurlijk ook een heerlijke lekkernij met mijn zoete vruchtvlees en exotische uiterlijk. Maar hallo hé, ik word hier aan alle kanten ingehaald door de concurrentie. Ik ben intussen ongeveer net zo tropisch als een banaan. (...) Ja, nee, de banaan is ook een heerlijke vrucht die inderdaad níet uit de polder komt, maar wat ik bedoel: tropisch is niet meer onderscheidend genoeg. Zeg nou zelf, de tijd dat fruitcocktail uit blik een toetje was waarmee je je gasten een feestelijke afsluiting van de maaltijd bood... (...) Ja, afgezaagd ja, doet niemand meer toch? En ik ben altijd degene geweest die dingen tropisch maakte hè. Saai gerecht, ananas erop, tadaa: tropisch gerecht. Dat ging prima in de jaren zeventig: tropische kip, tropische stampot, tropische salade... (...) Ja, dat hebben jullie echt goed gedaan. Maar dat was vijftig jaar geleden hè.

En nou dacht ik... ik heb een beetje opgelet wat er zoal speelt, qua eten en leefstijl en zo. (...) Ja, leefstijl leek me relevant, je wilt in je marketing aansluiten bij de “beleving van het publiek”. (...) Nee natuurlijk neem ik jullie werk niet over, maar als stakeholder heb ik er zelf ook wat ideetjes over. (...) Ja, toch maar vertellen dan? Komt-ie.

In eerste instantie dacht ik aan “natuurlijk zoet”. (...) Ja, vanwege die hele anti-suiker-lobby inderdaad. Al die lui die geen geraffineerde suiker meer eten vreten zich ongans aan dadels, want ja, ze blijven zoetigheid willen. Nou, ik ben een stuk lekkerder dan een dadel, niet dan? Zo’n dadel voelt toch een beetje als kauwgom die je móet doorslikken. Zoet ja, maar qua mondgevoel? Dan ben ik toch een stuk frisser, en aantrekkelijker qua kleur. (...) Je snapt hem. Leuk toch?

Maar uiteindelijk denk ik dat er meer potentie ligt bij mannen. Kijk, mannen eten nauwelijks fruit, dus daar ligt een markt die niemand nog pakt, volg je me? Bovendien: mannelijkheid is hot. (...) Ja, Trump ja, en Andrew Tate, maar dan heb je alleen de conservatieve hoek. Maar in de progressieve hoek ook hè, dat zijn mannen die hun gevoelens durven tonen maar ook zoekende zijn, met hun barbecues en fermentatie en leren schorten. En is er een mánnelijker vrucht dan ik? Één en al ruige buitenkant, als een kerel met teveel testosteron. En je hebt een mes nodig hè, om mij te eten. Een groot mes, als mannen ergens enthousiast van worden... (...) Nee, niks met “vader die op zondag de ananas snijdt”, hallo hé, de veganisten zijn een marginale groep, dat is nauwelijks een verbetering, laat me nou even uitpraten. Waar was ik... O ja: verder doe ik het heel goed op de barbecue, en vuur, dat is misschien nog wel aantrekkelijker voor de heren. (...) Ja, boys will be boys hè. Nou, vandaar dus dat ik zou willen voorstellen: “Mananas. Fruit voor mannen.”

7. De cranberry

8: Cranberries. Foto door Liz West (Muffet) via Flickr

Zeg hallo, heb je even? Met wie je spreekt? Met mij, de cranberry die nog in je groentela ligt van het kerstdiner. Ja, en ik lig hier niet alleen hè, alleen al wij cranberries zijn met zeker vijftig. Dus vandaar dat ik even bel.

Laten we reëel zijn, de kans dat je mij nu nog spontaan opeet is nihil. Driekoningen is achter de rug, je zit midden in de werkhervatting en de nieuwjaarsborrels, echt niet dat jij op een dag spontaan denkt: ik heb zin in cranberries. Nee, geloof mij nou maar, dat gaat niet gebeuren. Zo zit een mens nou eenmaal niet in elkaar. Die eet cranberries met Kerst en bij blaasontsteking, punt. Vooruit, en bij Heel Holland Bakt, maar dat is alleen maar omdat je niet álles kunt oplossen met lemoncurd, kersen en kweeper. Maar zitten we hier bij Heel Holland Bakt? Nee, dacht het niet. Heb je blaasontsteking? Vast niet. En is het Kerst? Jij snapt het.

Dus wat gaan we hieraan doen? Had je daar al ideeën over? Nee, langer bewaren is geen oplossing, dat heb ik je net uitgelegd. Nee, zelfs in de vriezer niet, ten eerste word ik daar niet lekkerder van en ten tweede VERANDERT ER NIKS in jouw behoefte aan cranberry tussen nu en drie maanden. Ga ik daarna extra koud de groenbak in, kost het nog extra energie ook. Ja, tenzij je blaasontsteking krijgt ja, wijsneus, maar was je dat echt van plan? Nou dan.

Je lust me best. Jahaa, op zijn tijd, maar die tijd is NU. Dus wat dacht je ervan? Ik stel voor dat je actie onderneemt en dit probleem oplost. Had je niet een voornemen over minder voedsel verspillen? Nou, grijp je kans! Je hebt nog een paar dagen, anders vrees ik voor ingrijpen door LOSS. Ken je die niet? Leftover Survival Squad. Een soort Food Waste Warriors, maar dan radicaler. O, die ken je ook niet. Wie ken je dan wel? Het Voedingscentrum? Ja, als cranberry vind

ik die wel erg mensgericht. Nauwelijks oog voor de wensen van de etenswaren zelf. Afijn, LOSS heeft toegezegd komende maandag op zijn laatst in actie te komen, dus ik zou maar opschieten.

Nee die ketenen zich niet vast aan je koelkast. Maar je moet niet raar opkijken als je binnenkort cranberries proeft terwijl je ze niet verwacht. In de rode kool, in je ontbijtgranen, in de yoghurt, in de salade... als jij niet met een oplossing komt doen we het zelf. Waar wacht je nog op?

Disclaimer: Het wordt niet geadviseerd om medisch advies aan te nemen van een cranberry, zeker niet indien betreffende cranberry fictief is.

8. De stervrucht

9: Carambola. Bron: SMasters - Own work, CC BY-SA 3.0,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=11901509>

Hoi allemaal. Mijn naam is carambola en ik ben hier omdat ik me erg onzeker voel. Dat heeft te maken met mijn uiterlijk. Ja, nee, dank je, nee, er is niets mis met mijn uiterlijk inderdaad. Maar dat is nou juist waar ik last van heb. Kijk, ik zie er aantrekkelijk uit. Met de buitenkant is niets mis, dat weet ik zelf ook wel. Daar heb ik niets voor hoeven doen, zo ben ik nou eenmaal. Het is ook niet dat ik er trots op ben of zo, of dat ik me beter voel dan anderen, dit is gewoon hoe ik er uitzie, punt.

Maar het probleem is, er wordt vaak alleen maar naar mijn uiterlijk gekeken. Ik heb soms het gevoel dat mijn hele innerlijk er niet toe doet, zo gefocust zijn mensen op mijn looks. Het is niet voor niets hè, dat ik vooral met Kerst veel aandacht krijg. In plakjes gesneden lever ik mooie sterretjes op, prachtig op een Kerstdessert natuurlijk. Maar hoeveel mensen eten die plakjes ook op? Ken jij iemand die zegt “mijn lievelingsfruit is sterfruit”? Nou, ik niet, en als er iemand is die dit zou weten ben ik het wel denk ik.

En dit maakt me dus onzeker. Ik bedoel, ik heb gedachten, ik heb gevoelens, ik heb net zo goed inhoud als elke andere vrucht. Maar doordat het altijd maar over mijn uiterlijk gaat voelt het soms net alsof ik niet besta, alsof ik alleen maar decoratie ben, eye candy. Ik heb natuurlijk al van alles geprobeerd, op Tinder sta ik expres zo dat je die hele stervorm niet ziet, en ik vermom me ook weleens. Dat werkt even, maar zo gauw mensen dan doorhebben wie ik echt ben willen ze het weer over mijn uiterlijk hebben. Terwijl, ik wil liever een goed gesprek over smaak. Of desnoods een roddel over andere vruchten, of moppen tappen, het maakt me niet eens echt uit. Als het maar niet wéér gaat over hoe leuk ik eruitzie in plakjes. Daar knapt toch niemand van op, van een gesprek over doorgesneden worden?

9. De olijf

10: Olijven. Door Gphoto - Own work, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=1309312>

Yo, yo, yo, yoooo! Mister Olive hier, van de O-Lifestylepodcast. Gaat ie lekker? Gaat ie lekker? Je weet het hè, met mij gaat het lekker, want het is altijd lekker met een olijf!

(Regie-aanwijzing: onderstaande stukje kun je rappen! Veel plezier – FIJ)

Lekker funky

In de Martini

In de olijfolie ga ik gesméérd

Maar ook als snack ben ik

niet verkeerd

Niet te versmaden

In de salade

Of, drie keer raden?

Als tapenade!

Dus kom d'r bij, kom bij de O-Lifestyle Movement mensen! Want olijf is goed voor je lijf. Maar niet teveel hè, anders krijg je een heel andere movement, zal ik maar zeggen. Duzzz....

Vandaag In de podcast: vijf voordelen van hartig zijn als vrucht! Kijk, Het was best wel een struggle toen ik jonger was, hartig zijn. Je bent toch een uitzondering, anders dan de meeste vruchten. Dat is niet makkelijk als jonge olijf: Je valt op terwijl je eigenlijk gewoon wilt blenden weet je. Ik heb veel soulsearching gedaan, boeken gelezen, gepraat met wijze vruchten, en nu weet ik: mijn anders-zijn is niet mijn zwakte, maar mijn kracht. Het maakt me uniek, het maakt me bijzonder, het maakt dat ik iets te brengen heb in deze wereld. Dus voor al die vruchten die zichzelf wel eens anders voelen dan andere vruchten: ik zie jullie, ik voel je pijn. Ik deel vandaag wat ik zie als de voordelen van hartig zijn, omdat ik me vanuit mijn eigen situatie het beste kan verplaatsen in, zeg maar, hartige vruchten. Maar ik zie ook wat zoet zijn voor voordelen heeft. Elke vrucht is uniek, ieder heeft zijn sterke kanten. Je leert ze kennen bij de O-Lifestyle Academy, meer daarover in de comments!

Goed, daar komen ze:

Nummer één! Je wordt niet stukgekookt of geblenderd, want je hoeft niet in jam of smoothie. OK, je krijgt wel net zo goed een spies of prikker door je lijf, maar daarin zijn zoete en hartige vruchten gelijk. Wel zo eerlijk.

Nummer twee. Ze nemen je serieus. Je geldt als een volwassen smaak, dus er is geen chemische variant van je smaak voor in letterlijk álle snoep of voor in medicijnen die met die smaakstoffen alsnog smerig zijn. Nee, je wordt gewaardeerd om je eigen smaak en daar worden geen concessies aan gedaan.

Op drie: je komt op betere feestjes. Zoete vruchten, dat is toch een beetje: pannenkoek versieren, vlaai voor bij de kringverjaardag, moederdagtaart. Terwijl als olijf, dan wordt er geborreld, lekker muziekje erbij, hmmm hmm!

Nummer vier. Een healthy imago. Vijf bananen per dag en de huisarts moppert, maar olijven als snack? Niemand die zeurt. Vijf tomaten? Goed bezig! Jij komt er wel.

En tot slot, nummer vijf: leukere burens. Fruit vind je op de groenteafdeling. Groenten, als er iemand ongezellig is! Maar olijven vind je bij de hapjes, party party! Of bij de Italiaanse producten, of bij die leuke mediterrane winkel; leuk gezelschap daar hoor!

Dat waren de voordelen van hartig zijn als vrucht! Weet jij er nog meer? Zet het in de comments!

Volgende keer in deze podcast. Een hartig woordje met olijven uit verschillende landen. Hartig, snap je, haha! Hoe zien zij hun identiteit als olijf? Wat betekent het voor hen om afkomstig te zijn uit al die verschillende gebieden? Je hoort het in de O-Lifestylepodcast. Dit was Mr. Olive, later!

10. De druif

11: Druiven, door David Eickhoff from Pearl City, Hawaii, USA, CC BY 2.0
<<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0>>, via Wikimedia Commons

Dank u wel voor de uitnodiging. Ja, ik las uw vacature, waarin u aangaf te zoeken naar een nieuwe medewerker. Ik werd vooral aangetrokken door het woord teamspeler. Als druif ben ik daarin natuurlijk zeer geoefend. Mijn vorige tros had als motto “één tros, één team, één taak”. Heel mooi natuurlijk, maar als druif met ambitie wilde ik niet blijven hangen, vandaar dat ik reageerde op uw advertentie.

Ik begrijp dat met die terugroepacties van de laatste tijd uw bedrijf in een rottijs zit. Daar schrik ik niet voor terug, ik zie het als een periode van transformatie. Naarmate de percentages stijgen zal ook de omzet omhoog gaan, daar ben ik van overtuigd. Ja, rijping is goed voor een organisatie, het leidt tot een meer complete klantbeleving, hogere waardering, een wat volwassener profiel zou ik zeggen. Als druif heb ik daar uiteraard ruime ervaring mee, wij druiven staan er zoals u weet om bekend. In de basis zijn we natuurlijk slechts zoet sap in een dun velletje, hooguit zetten we er als groep de schouders onder om zogenaamde tropische vruchtensappen van een betaalbare basis te voorzien. Maar na onze transformatie verandert dat beeld natuurlijk.

Mijn slechtste eigenschap? Perfectionisme. Ik hecht aan traditie, eikenhouten vaten, echte kurk, dat soort dingen. Ja, dat zou je snobisme kunnen noemen, maar ik zie het liever als aandacht voor kwaliteit. Literpakken? Daar zul je mij niet in aantreffen nee. En die alcoholvrije troep, dat is toch zonde van je inzet als druif?

O, u bent onlangs overgestapt op 0,0%? Kijk er zijn natuurlijk uitzonderingen, de kennis neemt hand over hand toe. O, ik pas niet in het profiel. Had dat eerder gezegd. Stond het in de advertentie? Sorry, ik heb er ook zoveel gezien. Zie als druif maar eens op te vallen. Voor jou duizend anderen. Nou ja.

11. De druif (pitloos)

12: Pitloze druif (Crimson Seedless), door V.Boldychev, CC BY-SA 4.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>>, via Wikimedia Commons

Stel, je hebt een gesprek met je kind. Welke vrucht vindt je kind bewonderenswaardig? Misschien zeggen ze aardbei, want die vindt iedereen leuk. Of kokosnoot, want die is supersterk. Of stervrucht, omdat die er zo grappig uitziet. Maar kom op, gaat er één kind zeggen “een pitloze druif”? Nee toch zeker. Een pitloze druif is een ruggengraatloze lamzak. De visstick onder de fruitsoorten. Een AI gegenereerd perfect plaatje: het ziet er goed uit maar ergens klopt er iets niet helemaal.

Dat ben ik. Een zakje water, maar dan ook echt alleen maar water, en een heel klein beetje smaak. Maar echt maar een heel klein beetje hè, want ik ben gemaakt om goed bewaard te worden maar niet om veel smaak te hebben. Ik blijf wekenlang knalhard in je koelkast, dat wel. Maar lekker word ik nooit, dat zit er gewoon niet in. Nee, echt nut heb ik dan ook niet.

Graag zou ik dan ook meer pit hebben. Hoeft niet gelijk zoals bij de mango hoor, zelfs niet zoals bij de pruim, maar zoiets als bij de appel? Nét wat meer dan bij de andere druiven ja, een druif mag wensen hebben toch? Kijk, geen pit hebben dóet wat met je. Ken je dat spreekwoord ruwe bolster, blanke pit? Nou, ik heb duidelijk geen ruwe bolster, en óók al geen pit. Ik ben als het ware helemaal niets.

Elke held heeft een klein gebrek of een beetje scherpste nodig. Batman is in wezen een getraumatiseerd kind, Pippi Langkous komt in de problemen door haar kinderlijke logica en de vraag is of dat goedkomt als ze opgroeit, en Max Verstappen kan soms in zijn boosheid domme dingen doen.

Ik? Nul scherpste. Nul bitterheid. Nul risico als je mij eet. Had ik maar pitjes, hele kleintjes zouden al genoeg zijn hoor. Gewoon, een hele kleine kans dat je er éven aan herinnerd wordt dat

ik géén zakje water ben, dat is genoeg. Het is geen Russische roulette hè, wat is het risico nou eenmaal? Maar voor de curlingouders van tegenwoordig en hun nageslacht van slappelingen is zelfs dát risico te groot. Liever smakeloos dan een kleine kans op een ervaring die een héél klein beetje vervelend is. En dat is dan mijn levensvervulling. Ik geef het je te doen.

12. De meloen

13: Meloenen. Door Atomicbre at English Wikipedia, CC BY 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=25336530>

Nou, je hebt dus mensen, die zijn brain én muscle hè? En anderen zijn toch eigenlijk vooral wandelende breinen, met zo'n ielig lijf eronder? Nou: ik ben dus puur muscle. Alleen maar vlees. Niet echt een denker, nee, ik rol eigenlijk gewoon zo maar zo'n beetje van het één naar het ander. Tja, wat wil je ook, ik ben enorm hè. Maar wel hol van binnen. Of hol, nouja, d'r zitten wat pitjes en draden, maar het gaat bij mij als meloen toch vooral om het vlees. Ja, dat is nou eenmaal zo.

Maar dat wil niet zeggen dat ik geen gevoelens heb hè? Je ziet ze denken: één en al krachtpatserig lijf, dat zal wel een lomperik zijn. Maar zo ben ik dus helemaal niet. Ik ben juist heel gevoelig, van kinds af aan al. Ik hoor het mijn moeder nóg zeggen: ons meloentje heeft een grote bek, maar een piepklein hartje. En toen moest ik dus nog een paar groeispurts krijgen hè, ik was pas formaat mandarijn toen ze dat zei, kun je nagaan.

Dat is niet makkelijk hoor, als je er zo uit ziet als ik willen zatte kerels altijd met je knokken om zichzelf te bewijzen. Ja, die maken geen kans natuurlijk, maar het doet wel pijn hoor, van binnen dan hè. En dan die slijmers! Alsof ik er op kick om alleen maar als vlees te worden gezien. Doe ik bij hun toch ook niet? Dat ze dan zo'n beetje om me heen draaien, voorkant, achterkant, alles wordt gekeurd. En dan komen ze kletsen hoor. Zo, jij ziet er getraind uit! Mag ik eens voelen? Doe ik bij die jongens en meiden toch ook niet, even voelen? Ze zien me aankomen. Maar omdat ik een grote kerel ben mag het wel? Hoezo?

Maar ja, zo gauw ik zo'n knijpend handje van me af veeg ben ik ineens fout, want niet dat zo'n type dan sorry zegt hoor, nee, die gaat een beetje staan mopperen, en dan is het mijn schuld en komt de beveiliging mij eruit zetten. Nou, dus ik laat ze maar zo'n beetje, maar het gaat van

kwaad tot erger. Komen ze naast me zitten, beetje aan me hangen, willen ze een drankje van me, vragen ze of ik ze even thuis wil brengen want ze voelen zich niet veilig alleen op straat. Weet je wie hier niet veilig is? Ik! Als ik niet op let wordt het rollebollen. Terwijl, dat zijn helemaal niet de types waar ik op val. Weet je wie ik leuk vind? Kastanjes. Die zijn slim, bijdehand, zelfstandig...

Dat lijkt me fantastisch. Sexy hoor! Ik zie het al helemaal voor me. Kom ik uit de douche, heeft mijn kastanje net de krant gelezen. Ben ik aan het trainen, zit die kanjer lekker op de bank met een studieboek. En als ik dan een keer verkouden ben ofzo krijg ik de bijsluiter van de paracetamol voorgelezen. Maar ja, dat soort vruchten ziet me niet staan hè. Kom ik in de bibliotheek, denken ze dat ik iets kom doen met de elektra. Ga ik naar een lezing, zien ze me aan voor de beveiliging. In een boekwinkel zeggen ze meteen waar de boeken over bodybuilden staan. Nee, het is nog helemaal niet makkelijk als meloen voor vol te worden aangezien.

13. De peer

14: Peer. Bron: Rhododendrites, CC BY-SA 4.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>>, via Wikimedia Commons

Nou, en zo werd ik dus influencer. Ja, dat had ik zelf ook nooit gedacht, hashtag dankbaar, hashtag trots. Maar wat blijkt, heel veel vrouwen hebben dus een laag zelfbeeld omdat ze niet lijken op fotomodellen en actrices. Maar ja, wie lijkt er wél op fotomodellen en actrices? Niemand toch? Niet eens die fotomodellen en actrices zelf. Denk maar niet dat die zo uit hun bed stappen hoor! Om over Photoshop nog maar niet te spreken.

Maar ik, met mijn peerfiguur, ik ben dus gewoon blij met mijn body. Ik ben trots op mijn curves, heb een gave huid en ik zit gewoon lekker in mijn vel, hashtag blessed. Dus ik hing hier zo'n beetje, lekker in het zonnetje, en toen werd ik gespot. Ik zat in een gesprek met mede-influencer Lotte van Eijk en toen ging ik dus helemaal viral, oooo em djieeee. Iedereen wilde wat met mij, ik was ineens het frisse en fruitige nieuwe gezicht. Dus toen heb ik een manager gezocht en zelf ook wat video's opgenomen weet je, gewoon, mijn story, mijn journey om te worden wie ik nu ben. En dat sloeg dus heel erg aan.

Nu heb ik mijn eigen fruitwash lijn, en fruitschalen die aantrekkelijk en comfortabel zijn voor elke maat en vorm fruit, en een kookboek. Ik heb mijn plekje op de keukentafel kunnen opgeven,

ontmoet allerlei interessante mensen, heb een samenwerking met die lui van de Happy Pear. Niet gek voor een stuk fruit toch? Dat had ik nooit kunnen denken, toen ik als jong peertje nog ondersteboven aan de boom zat. Hé kijker, hoe is dat voor jou? Ik lees het graag in de comments onderaan!

Tegen de nieuwe generatie fruit zou ik willen zeggen: je bent goed zoals je bent. Of je nu een peerfiguur hebt, of meer een aardbei of een appel bent. Zelfs als je denkt dat je een zandloper bent, het maakt mij niet uit hoe jij je identificeert, uiteindelijk zijn we allemaal lekker onszelf. Zorg dat je lekker in je velletje blijft zitten, doe je ding en hashtag shine. En wil je meer van dit soort inspirerende stories? Volg mij dan op Insta, TikTok en YouTube. Enne, duimpje omhoog als je dit leuk vond, zo help je anderen ook lekker zichzelf te zijn door mijn video's te bekijken!

14. De tomaat

15: Tomaat. Bron: fir0002flagstaffotos [at] gmail.com Canon 20D + Sigma 150mm f/2.8 - Own work, GFDL 1.2, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=2038647>

Vroeger hè, toen wás ik nog iemand. Een tomaat! Die at je niet elke dag, en zeker niet het hele jaar door. En ik groeide gewoon uit de grond hè, niks geen glaswol met containers vol chemicaliën. Sauzen met tomaten waren bijzonder, buitenlands. Een uitje fruiten in margarine, pondje half om half gehakt rul bakken, en dan een blikje tomatenpuree erin. En voldoende zout natuurlijk, en eventueel, alleen voor de echte durfals, een snufje oregano.

En als verse tomaat was ik net zo geliefd. Als tomatenslaatje, of door de sla. Of in plakjes op de boterham, met een schepje suiker. Maar tegenwoordig kijken ze niet meer naar me om. Als normale tomaat ben ik alleen nog populair bij vijftig plus. De jeugd moet niets van me hebben. Die vreten van die kleine tomaatjes, dat is toch gewoon een hele dure manier om kleine hapjes tomaat te eten? Kun je mij toch gewoon voor afhappen of desnoods in partjes snijden? Maar nee hoor. En voor de saus moet het dan weer pruimtomaat zijn, en voor de salade vleestomaat. En dan nog tomaten in nieuwe kleuren, groen, roze, geel, wit. Wat is er gebeurd met “zo rood als een tomaat”? Lekker zijn ze wel natuurlijk, maar poe hé, zo veel keuzes.

Het is leven en laten leven natuurlijk, maar het leven is al ingewikkeld genoeg, niet dan? Wil je tomaten kopen, moet je vooraf weten wat je d'r mee wilt doen. Nou, opeten dacht ik zo. Maar nee, hóe wilt u ze opeten? De mensen komen er niet meer uit zeg ik u. Nee, het was misschien niet allemaal beter vroeger, maar wel eenvoudiger.

Nou, en dat zie je dus ook in de politiek. Was je vroeger van de tomatenpartij dan stemde je voor de tomatenpartij. Makkelijk. Maar nu is er zoveel keuze! En dan kiezen mensen dus gewoon zonder goed na te denken. Omdat ze wat ánders willen. Anders, ja, mijn neus! Heel het land op

zijn gat, ja, dat is wel anders, maar dat was denk ik niet wat ze bedoelden. Nee, het is maar goed dat die jongen van Jetten zo knap is, dat heeft vast stemmen opgeleverd, want stel je voor dat we nu kabinet Schoof II hadden... Nee, anders is niet altijd beter.

15. De sinaasappel

16: Sinaasappel. Bron: freestock.ca, CC BY-SA 3.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>>, via Wikimedia Commons

Het is tijd voor actie. Ik ga een rechtzaak aanspannen, want het kan zo niet langer. Ik word gediscrimineerd. Nee, dit is geen woke overgevoeligheid, het zijn gewoon feiten. Kijk, als je googlet op sinaasappel, dan vind je allerlei weetjes over mijn herkomst, mijn gezondheidsvoordelen, mijn populariteit. Logisch, ik ben ook een fijn stuk fruit. Vooruit, mijn schil is even een dingetje, maar met mij geen gedoe met bruine plekken of dat ik openbarst in je tas hè: die schil beschermt mijn sappige binnenkant uitstekend. En ziet er feestelijk uit, ja toch?

Maar goed, zoek je dus op mijn buitenkant, sinaasappelhuid, wat krijg je dan? Billen en bovenbenen met deuken erin. Dat kán toch niet? Je kunt toch niet de naam van een hele groep gebruiken om zoiets negatiefs mee aan te duiden? Los daarvan lijkt een sinaasappelhuid helemaal niet op mijn mooie schil: als ik er zo uit zou zien werd ik rechtstreeks aan de varkens gevoerd hoor, in de winkel zou je me niet tegenkomen. Het is meer een maanlandschap, of een hobbelweg, geen vrucht die er zo uit ziet. Ja, groente wel, zoete aardappel kan ook van die deuken hebben ja, maar laten we collegiaal blijven: die ziet er alsnog steviger en lekkerder uit dan die derrières.

Ik heb nog geprobeerd mezelf te promoten als de beste remedie tegen sinaasappelhuid, maar die claim werd aangevochten. Was ook maar een losse flodder. Maar ik wil er wél vanaf. Van die naam dus hè, niet van mijn sinaasappelhuid, want mijn huid is fris glanzend oranje. Ik bedoel, tegenwoordig kopen we odekoeken, zoete zoenen, chocoladebollen: allemaal zoetigheid met aangepaste namen. En die zijn dan nog lekker hè. Maar blijkbaar kun je dus wél gewoon blubberbillen vergelijken met een gezond stuk fruit, zonder dat er actiegroepen worden opgericht of huidtherapeuten worden belaagd. Nou, daar ben ik het niet mee eens. Daarom lig ik hier dus

al vanaf vier uur vanochtend op de stoep van dit centrum voor dermatologie om een petitie aan te bieden. Maar ze stappen gewoon over me heen.

16. De perzik

17: Perziken. Ik lig links bovenin. Bron: By Famartin - Own work, CC BY-SA 4.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=80272788>

Dus. Ken je het spreekwoord “ruwe bolster, blanke pit”? Of “grote bek, klein hartje”? Dat is iets moois hè, dat er onder een ruige buitenkant een mooie binnenkant schuilgaat. Zo’n vent met handen als kolenschoppen die de haren van zijn peuterdochter vlecht, netjes symmetrisch, dat is leuk. Of zo’n wijf met haar op de tanden dat babyvogeltjes redt door ze dag en nacht elk half uur een paar druppels te voeren, dat is verrassend, dat is een mooi verhaal. Andersom niet: de vrolijke schoolpleinmoeder die niets liever doet dan mensen ontslaan, of de joviale ambulancechauffeur die een hork is tegen zijn collega’s, dat zijn geen aantrekkelijke mensen.

Nou, en daar zit ik dus mee. Ik kan er niets aan doen. Mijn buitenkant is gewoon veel aantrekkelijker dan mijn binnenkant, en daar heb ik last van. Ik bedoel: mijn uiterlijk is fantastisch. Zachte, warme kleuren, mat, aaibaar zelfs. En daaronder meteen, zonder moeite: zoet en zacht, met een aantrekkelijke kleur ook nog. En dan de grote teleurstelling: een lelijk, hard ding, naar om te zien, niet lekker ook. Dat is toch gewoon een afknapper? Stel je voor dat je zo iemand treft via Tinder: leuke foto, goede eerste indruk, maar dan zoiets? Nee, ondanks dat ik er niets aan kan doen, en dat het ook gewoon maar mijn pit is, heb ik er moeite mee dit te accepteren.

Stel je voor hoe het óók had gekund: een gladde, glimmende kastanje als pit. Of een leuke glanzende halfedelsteen: bergkristal, maansteen, hoe lijkt je dat? Of iets lekkers, een koekje dat het perfecte knapperige tegenwicht biedt aan mijn sappige vlees? Desnoods een soort

marshmallow? Nee, het had echt zo veel beter gekund. En soms, soms raak ik daar een beetje terneergeslagen door.

17. De appel

18: appel. Bron: Abhijit Tembhekar from Mumbai, India, CC BY 2.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>>, via Wikimedia Commons

Hollander kan het niet hè, kijk, ik heb hier een stilleven van Clara Peeters uit 1612, daar staan natuurlijk appels op. Maar ook Vincent van Gogh schilderde meerde keren appels. En Karel Appel heeft zelfs zijn náám ontleend aan de appel. Appels zijn belangrijk voor dit land. Hielke en Sietze zie je nooit een mandarijntje pellen hoor, áppels is wat een gezonde Hollandse jongen eet. De hardwerkende Nederlander eet tussen de middag een boterham met kaas en een appel. Mooi niet dat die een quinoasalade met avocado en granaatappelpitjes naar binnen werkt, heb je enig idee hoe lang je daarover doet? Kom je toch gewoon niet aan toe voor je weer aan het werk moet?

Hoe dan ook: ik ben hier groot geworden, ik heb een frisse Hollandse blos, ik ben multi-inzetbaar als tussendoortje, om mee te bakken, of als moes. En ik ben natuurlijk een product van de Hollandse boeren. Dus heb ik laatst BBB gestemd. Nou, dat was een teleurstelling hoor! Het is boeren voor, boeren na, maar dat zijn dus eigenlijk alleen de veeboeren die megastallen willen. Die eigenlijk zelf in de tang zitten van geldschieters en grote bedrijven. Die hébben helemaal niks met appels. Ja, als veevoer wel, maar verder staan appelbomen vooral in de weg voor de koeien

en het veevoer. Ik heb contact gezocht met Caroline van der Plas, of die niet iets met appels kan doen. Het is toch een pláátje, zo'n boerenzakdoek met een paar appels erop? Maar ze wil er niet aan. Nee, die viel door de mand hoor. Geen mandje appels voor Caroline.

Dus nu denk ik er over om lid te worden van de Partij voor de Dieren. Die zijn vóór plantaardig eten hè, dus dat past goed. Hoe meer lokaal geteelde appels hoe beter, en dan niet als veevoer maar voor mensen. Ik moet wel nog een beetje wennen aan het idee hoor, straks word ik nog appelcider, of zelfs chutney, die veganisten moeten toch wat om een beetje variatie te hebben. Maar uiteindelijk moeten we allemaal met onze tijd meegaan hè. Ook als appel.

18. De dadel

19: Dadels, bron: Ivar Leidus, CC BY-SA 4.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>>, via Wikimedia Commons

Het snoepje van moeder natuur hè, ik. Zoveel suiker, daar kan de firma Haribo een puntje aan zuigen. En alsnog een gezond imago, want 100% natuurlijk. Ha. Lekker puh. Verder ben ik vooral heel kleverig, en echt mooi kun je me ook niet noemen, maar who cares als mensen kapitalen uitgeven aan je? Ik bedoel: het goedkoopste pakje dadels bij de Appie kost € 2,50, daar heb je meer dan een kilo golden delicious voor. Nee, het gaat gewoon heel lekker met mij, weet je.

Het enige waar ik dan wel een beetje mee zit, is dat proteïnen zo in zijn. Ja, die heb ik dus niet, proteïnen. Ik heb koolhydraten, ik heb een paar vezels, maar geen proteïnen. Zo gauw iemand denkt aan diëten schoppen ze tegenwoordig de koolhydraten de deur uit, maar eiwitten willen ze wel. En de juiste vetten hè, avocado kan dan vaak nog wel, maar de rest van het fruit, oeioeioei. Laat staan dadels, ik kan wel inpakken.

Kijk, als je niet tevreden bent met wat de natuur je geeft, waarom zou je daar dan niet iets aan doen? Als die mogelijkheid bestaat? Dus ik ben met wat nieuwe initiatieven bezig. Innovatiebudget aangevraagd, kleinschalige fabrieksopstelling laten bouwen, voor eiwitrijke, koolhydraatarme dadels. Ze kunnen zoveel tegenwoordig. Met wat additieven is het goed te doen zeggen ze van de Universiteit Wageningen. Dus ik dacht “kom maar door”.

Maar ja, toen kwam ik eruit en toen schrok ik wel. Ja, ik herkende mezelf niet meer. Dus ik nog vragen, aan die vrouw in die witte jas: dit moet nog bijtrekken toch? Maar dat was niet zo. Het is echt erg hoor, ik loop niet te zeuren over details. Ik denk dat er nog wat met de instellingen moet gebeuren. Hoezo? Nou, ik was weliswaar eiwitrijk, maar ik denk ze wat waren doorgeschooten. Het was vreselijk. Weet je hoe ik van de band rolde? Een hardgekookt ei.

Maar ja, het geld was op. Dus ik ben nu aan het sparen voor een operatie in Turkije, daar zijn ze heel handig met dit soort dingen, en je kunt er nog een lekkere vakantie aan vast plakken ook. Alleen moet ik dus eerst op zoek naar ander werk, want er is geen enkele situatie waarin je een dadel zomaar kunt vervangen door een hardgekookt ei. Nee, stel je voor. Hardgekookt ei met roomkaas ertussen, balletjes van hardgekookt ei en cacaonibs, brownies met hardgekookt ei? Nee toch? Andersom wordt ook geen succes: dadel gevuld met met kerrie en mayonaise aangemaakt geprakt eigeel, plakjes dadel op de huzarensalade, een dadel in een eierdopje op de Paastafel... ik moet er niet aan denken. Afijn, ik heb wat lopen bij Johma intussen, eiersalade lijkt me wel wat, en dan óp naar Turkije.

19. De blauwe bes

20: Blauwe bessen. Bron: Alysa, via Flickr, CC BY-NC-ND 2.0

Dames en heren, als u nu goed oplet krijgt u een eerste indruk van onze volgende bestemming: de supermarkt! U zult alles straks nog beter kunnen zien hoor, we komen binnen via het laadplatform. Om u heen ziet u straks dozen waarin andere vruchten zijn vervoerd. Let op, het licht kan even fel zijn wanneer we de overgang maken van vrachtwagen naar winkel. Daar gaan we!

We gaan hier niet lang zijn, we gaan zo snel mogelijk de winkel in. Dit gedeelte, waar de voorraad binnenkomt, is niet het mooiste deel van onze reis, maar machtig interessant! Ziet u hoe de mensen hier in en uit lopen om alle etenswaren zo snel mogelijk in de winkel te kunnen plaatsen? Zo te zien zijn we al meteen aan de beurt! Kijkt u vooral goed om u heen, we worden nu door de winkel naar de groenteafdeling gebracht. Links ziet u zuivel, rechts ontbijtgranen, nu de broodafdeling, links dranken gemaakt van druiven, en... we zijn er.

We worden zo in de koeling geplaatst. U ziet hier allerlei soorten fruit. Sommige hebben gekozen voor een individuele reis, zoals u ziet, anderen reizen net als wij met een groep. Mag ik de bessen die aan het raam zitten vragen even van plaats te wisselen met de bessen achter u, zodat iedereen alles goed heeft kunnen zien? We staan nu naast een bak aardbeien, u kunt even kennismaken als u wilt, het zijn vriendelijke vruchten. Maar houdt u tegelijkertijd ons panoramadak in de gaten, want wie weet wat het volgende deel van onze reis gaat brengen! Tot nu toe was alles volledig gepland, maar nu begint het verrassingsgedeelte. Geen zorgen, ik loods u hier doorheen.

O, kijk, zou het? Nee, onze burens worden meegenomen. Deze dan? Jaaaaaa, daar gáán we! Verwacht wat gehobbel. Bent u ook zo benieuwd waar we terecht komen? U kunt vast goed om u heen kijken, zo te zien zijn we in een winkelmandje geplaatst. Dat betekent óf een klein huishouden, óf een snelle boodschap, wat zou het zijn? Ik zie naast ons komkommer en paprika, een gezonde eter? Nee, dat is een voorbarige conclusie, er komen nu zoutjes en kaasjes bij, en zelfs chocolademousse!

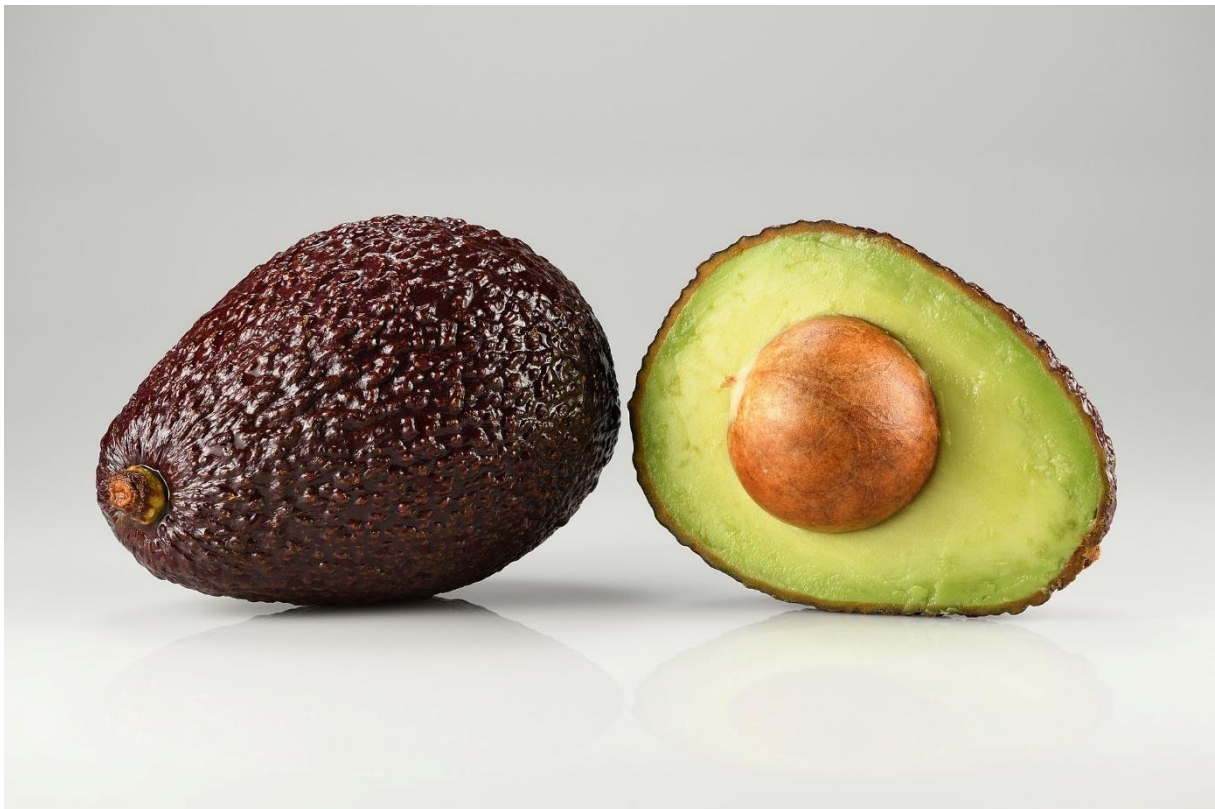
Nu langs de kassa's, we worden gescand, onze gastvrouw betaalt en zal ons nu meenemen. O, helaas, ze is op de fiets, dat betekent dat we flink geschud worden, we komen hier niet zonder butsen vanaf ben ik bang. Maar daarna kunt u bijkomen in een donkere, koele omgeving.

...

Het duurt inderdaad lang, zou ze ons vergeten zijn? Ik zie dat sommigen van u zich niet helemaal lekker meer voelen, het moet niet te lang meer gaan duren. Onze excuses, dit gebeurt soms. Als reisorganisatie zien we uiteraard liever dat mensen zich aan de voorgestelde planning houden. Maar ik zie de koelkastdeur open gaan, wie weet zijn wij nu aan de beurt. Jaaaaa daar gaan we dames en heren!

Oooo wat een prachtige bestemming, ik zie een blender! We eindigen onze reis in een fantastische attractie die ons zal trakteren op beweging én geluid, waarna we als in een waterglijbaan zullen worden opgenomen in het lichaam van onze gastheer. Beste reizigers, we zijn aangekomen bij onze eindbestemming, dank u voor uw inspirerende gezelschap!

20. De avocado

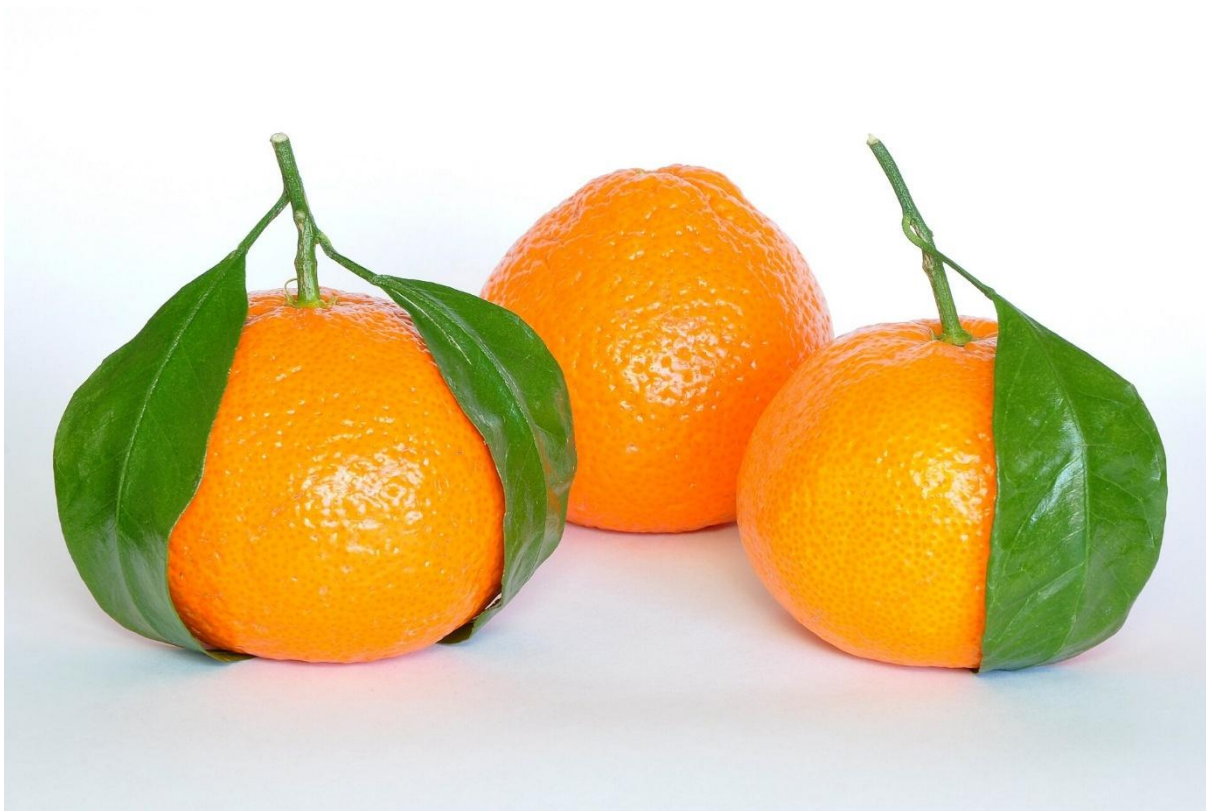
21: Avocado. Bron: Ivar Leidus - Own work, CC BY-SA 4.0,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=114747058>

Ik ben voor vegans en fitboys en -girls wat een patatje met is voor gewone mensen. Een vette bek halen, maar dan in een groen jasje, dat idee. Ik smaak naar niks, maar ik ben zacht en smeug, lekker met iets krokants. Je zou me ook als een soort snobistische mayonaise kunnen zien. En ik ben fruit hè, briljant toch? Geen hond die mandarijn op zijn toast doet, of een dip maakt van druiven ofzo. Maar avocado, dat kan dus wel. Appelmoes over je eten is kinderachtig, avocado door je salade is heel volwassen. Ja, daar geniet ik wel van ja.

Nee, als avocado heb je het goed hoor. Prima betaling, goede waardering. Alleen timing is een dingetje, ik ga van nog niet rijp en overrijp in heel korte tijd. Ze noemen me ook wel de racewagen onder het fruit. Men krijgt het voor elkaar me vanuit de andere kant van de wereld hierheen te halen zonder rotten, maar ervoor zorgen dat ik wat makkelijker op het juiste moment gegeten kan worden lukt dan weer niet. Ken je die bakjes eetrijpe avocado's? Die zijn heel handig. In principe dan. Maar voor "ik doe op zaterdag boodschappen en wil dan een avocado kopen die ik dinsdag kan eten" hebben ze nog niets, dus dat is dan dinsdag óf de bruine stukken eraf snijden óf genoeg nemen met een frissgroene naar niets smakende avocado. Kunnen ze daar niet iets op bedenken? Hoe moeilijk kan het zijn?

Men zegt weleens dat ik een ruggengraatloze lamzak ben. Nou èn? Wat is het probleem? Ik kan dingen die anderen niet kunnen, heb jij al eens ananas op je toast proberen te smeren? Of aalbessen? Nou dan. En ik kan dus heel goed met zoet èn hartig hè, ik ben een echte allemansvriend. Hoezo, je geeft niks om avocado? Maar stóór je je aan mij? Nee toch? Zo uitgesproken ben ik niet, alweer een pluspunt. Wat nou nadeel? Dat is toch een voordeel, een neutrale smaak die je overal mee kunt combineren? Hoezo niet? Smakeloos en flauw? Ik?

21. De mandarijn

22: Ik met twee vrienden. Bron: Door Joe Ravi, CC BY-SA 3.0,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=18365873>

Yo! Mandarijn hier, met weer een nieuwe aflevering vol weetjes! Hou je vast, dit ga je leuk vinden. Wist je bijvoorbeeld dat de sinaasappel zo heet vanwege China, China-appel eigenlijk? En dat ik dan zelf weer naar de hoge ambtenaren uit China vernoemd ben? De Mandarijnen, uit het China van de 18^e eeuw. Die hadden gele kleren aan, dat zal er wel wat mee te maken hebben. Mooi toch? Oorspronkelijk komen Mandarijnen ook uit die hoek van de wereld, maar ik kom dus zelf niet uit China, maar uit Spanje. Daar groeien wij ook lekker hoor! En het is een knap stukkie dichterbij. En vandaar ook dat Sinterklaas graag mandarijnen uitdeelt, de oude baas weet heus wel wat gezond is.

Nog meer moois? Ik ben dus niet eens de kleinste van de citrusvruchten, ken je de allerkleinste? De kumquat. Koem-wat? Dat is echt een minivrucht zeg, holymoly! Ongeveer zo groot als twee kersen. Hij heeft een veel dunnere schil, dus die eet iedereen gewoon op als ze kumquat eten, je moet er toch niet aan denken dat je dat moet gaan pellen? Laat staan uitpersen, moet je voorstellen! Dat zou een peperduur sapje worden!

Nou, en anders dan die grote sinaasappels kun je mij ook krijgen in blik. Hebben ze niet alleen de schil van me af gehaald, maar ook die vliesjes tussen de partjes. Vandaar dat als je een mandarijn zelf pelt, dat die nooit zo lekker zacht wordt als mandarijn uit blik. Wist je niet hè? Of je moet dus zelf die velletjes eraf gaan pulken. Ik zou er persoonlijk niet aan beginnen maar doe wat je niet laten kunt natuurlijk. In blik ben ik ook gekookt, raar maar waar!

Tot slot een tip, maar niet zeggen dat je die van mij hebt: als iemand loopt te zeuren dat je te weinig fruit eet, twee mandarijnen zijn zó op. Kun je wel mooi zeggen dat je twee stuks fruit hebt

gehad, en iedereen weet dat citrusvruchten bomvol vitamine C zitten. Da's makkelijk scoren! Zo, dat was het weer voor deze week. Later!

[Mandarijn \(vrucht\) - Wikipedia](#)

22. De kruisbes

23: Kruisbessen. Door: Øyvind Holmstad, CC BY-SA 3.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>>, via Wikimedia Commons

Het moet me toch even van het hart. Er is de laatste decennia zoveel aandacht voor vergeten groenten hè? Nou, die groente, die vergeten we dus niet meer. En allerlei rare oude appelrassen zijn ineens ook weer sexy. Maar wie echt vergeten wordt? Ik. Ja, echt. Vergeten fruit. Kijk, die aalbessen vind je nog wel bij de supermarkt. Ja, die heb je nodig om je toetje een beetje leuk aan te kleden, zelfs met kerst kun je er niet omheen, terwijl die krenge eigenlijk in de zomer rijp zijn. Maar ze moeten zo nodig met hun blozende koppies vooraan staan dat ze worden voorgetrokken in een kas. Maar kruisbessen? Zelfs tuiniers lopen weg met de jostabes of de Japanse wijnbes, maar ik word gewoon vergeten hierzo. Terwijl die josta half kruisbes is hè!

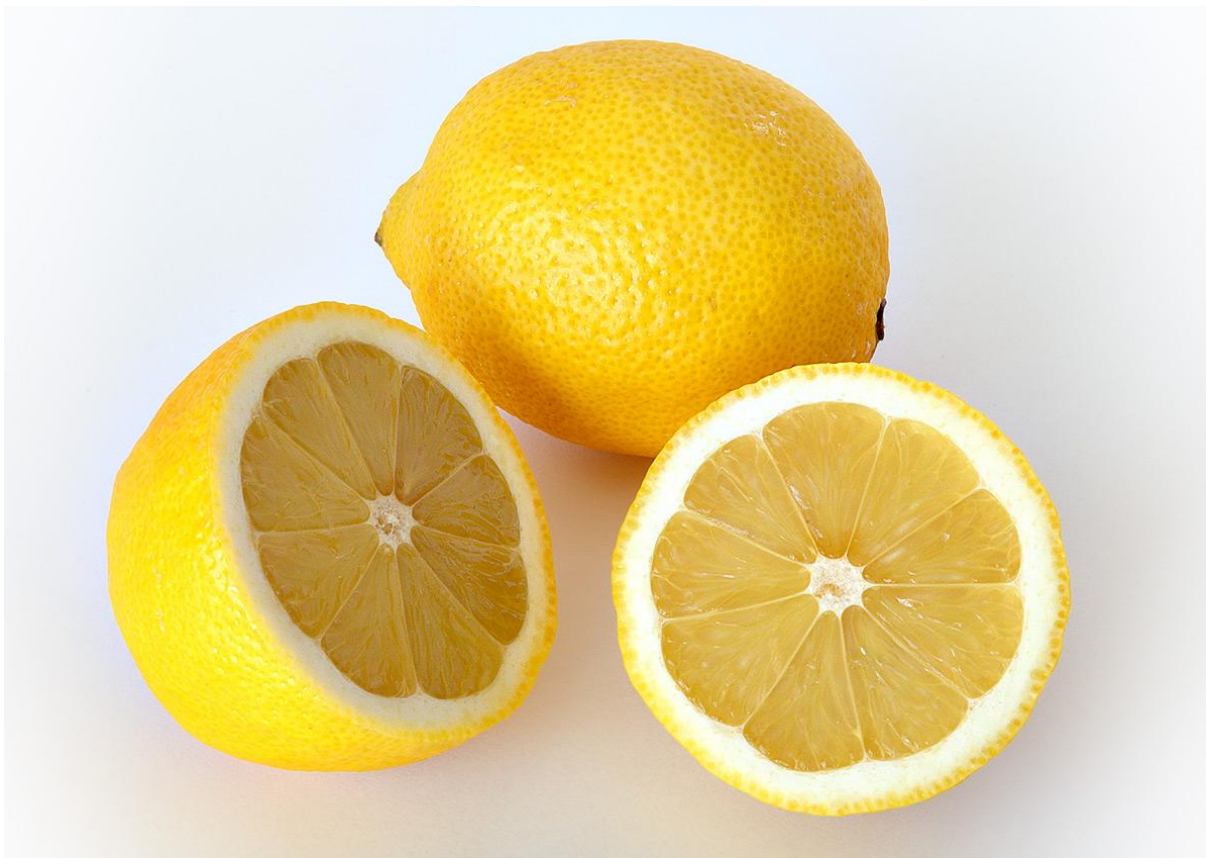
Zou het de naam zijn? In Vlaanderen heet ik stekelbes en lusten ze me wèl nog gewoon. Maar hierzo? Misschien zijn het mijn stekels? Maar die zijn niet eens van mijzelf, dat zijn mijn takken, daar kan ik toch niets aan doen? En er zijn ook kruisbessen zónder stekels hoor. Jouw keuze. Ik ben echt lekkerder dan die aalbessen bovendien. Groter, dus een veel betere verhouding tussen sappig en schil. En ik ben, uiterlijk gezien, gewoon verfijnder, complexer. Niks geen rode glimballetjes, ik heb een subtiele groentint, soms iets geel, of een warmrode schil. Met mooie lijnen ook nog. Echt veel modieuzer, wanneer zag jij voor het laatst iemand in primaire kleuren? Nou dan. Maar ook dat maakt dus niet uit.

Dus ik naar een imagocoach. Je weet wel, “Zien ze wel hoe goed je bent?*”, met stijladvies en zo. Nou, sindsdien hang ik dus duidelijk frisser aan de struik, en ik lig echt premium te wezen in mijn bakje. Maar als kruisbes is het verschil dat je kunt maken ook weer niet zó groot hè? Zie je welk kruis ik te dragen heb? Over dát kruis gesproken, ik heb nog even geprobeerd me te verbinden aan de Christenen, maar dat raadde de imagocoach me af. Dat is een kleine groep, dan teken je

voor je eigen ondergang. Dus nu sluit ik aan bij de normalisering van drugsgebruik. Je weet wel, steeds meer mensen gebruiken recreatief. “Bolletje slikken, natuurlijk kicken.” Nu nog een verhaal de wereld in zien te krijgen over mijn hallucinogene eigenschappen. Kent iemand een influencer?

*Is een bestaand boek.

23. De citroen

24: citroenen, bron: André Karwath aka Aka - Own work, CC BY-SA 2.5,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=59992>

Ja hallo, dat gaat zomaar niet! Wat denk je wel, kom op hé, wees eens redelijk! Dit kun je niet maken, dit gaat alle perken te buiten. Er zijn grenzen aan fatsoen, en die zijn hier ruimschoots overschreden. Heb je dan helemaal geen gevoel voor decorum?

Ik leg het nog één keer uit. Zuurgraad is irrelevant. Het gaat om smaak. Smaak raakt nooit uit de mode. Door mijn smaak weet ik elk gezelschap boven zichzelf uit te tillen. Zonder opzichtig of overheersend te zijn hè, dat is de kunst. Het gaat om de balans. Aanwezigheid, je mag er zijn, maar zonder dat mensen zich aan je storen. Stijlvol ja, dat is het juiste woord. Subtiel, maar zonder valse bescheidenheid. Ik mág opgemerkt worden, ik voeg wat toe. Met mij erbij wordt een gerecht fris, komen andere smaken beter tot hun recht, ik verhef alles waar ik me in meng. Nogmaals, zónder overweldigend zuur te zijn.

Ik waardeer dat ook, ik voel me senang als ik ondersteunend aanwezig mag zijn. Laat die schijnwerpers voor de appeltaart maar naar de appels gaan, ik weet wat mijn bijdrage is. Eerlijk gezegd kom ik het beste tot mijn recht met anderen om mij heen. Puur citroen, dat kan soms teveel van het goede zijn, maar citroenlimonade is altijd een genot! Ik ben van de kleine gebaren, van de ingetogen accenten. En dat wilde ik graag zo houden, begrijp je wel?

Dus wat je nu van plan bent, daar ga ik niet mee akkoord. Het is stuitend. Het is buitenproportioneel, weerzinwekkend, een verspilling van talent. Wansmaak, ja, dat is het. Ik kan me niet voorstellen dat je serieus overweegt dit te doen. Waarom? Wáárom zou je dit in 's

hemelsnaam willen proberen? Heb je zo'n lage dunk van mij? Ik vraag je, wat is de reden van deze aberratie?

Ik wijs je op de woorden van Epicurus: "De grootste vrucht van gerechtigheid is gemoedsrust." Geen ongestoorde slaap meer voor jou, barbaar. Het léf! Het feit dat de schoonmaakzijn op is rechtvaardigt deze misstap geenszins. Bah. Ik, met mijn verfijnde uitstraling en mogelijkheden, verworpen tot een schoonmaakmiddel. Een aanfluiting, dat is het.

(Bron van de quote: citaten.net)

24. De kweeper

25: Kweeper. Bron: Rhododendrites, CC BY-SA 4.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>>, via Wikimedia Commons

Ik maak het uit. Nee, echt, ik meen het. Hoezo? Hoezo, hoezo? Alsof het normaal is wat je doet. Ik wil iemand die mij waardeert om wie ik ben. Nee ik bedoel niet dat ik me onbeschoft wil gedragen en dan nog gewaardeerd wil worden, ik snap ook wel dat een beetje sociaal doen normaal is. Nee, maar ik wil wél gezien worden. Ik ben het waard om te mogen zijn wie ik ben. Ik zou niet hoeven te veranderen om liefde te krijgen, ik wil dat ik tot in de kern mezelf kan zijn in een relatie. Anders is de relatie toch niet goed? Je kunt toch geen relatie baseren op een leugen? Zeg nou zelf, wil ik jou veranderen? Nee, inderdaad. Ik neem je zoals je bent. Tuurlijk heb je wat irritante gewoontes die ik liever anders zou zien. Welke? Nou, bijvoorbeeld.... Nee! Daar gaat het niet om. Het gaat erom dat jij jezelf kunt zijn in onze relatie. Dat ik niet probeer jou in iemand anders te veranderen die ik liever wil. Dat ik accepteer dat de kanten die ik leuk vind aan jou ook nadelen hebben, en dat ik die er bij neem. Dat ik op geen enkele manier delen van jou ontken of probeer op te leuken. Nou, dat wil ik ook. Ja, ik weet dat je van me houdt, althans, dat zeg je, maar houd je echt van mij? Of houd je van wat ik zou kunnen zijn, van wie ik kan worden? Je zegt altijd dat ik goed ben zoals ik ben, maar ik werd steeds onzekerder. En nu weet ik wat er aan schort. Je zegt het wel, maar wat je doet zegt iets anders. Keer op keer probeer je me een richting uit te duwen die ik niet in wil, geef je me tips die toch echt neerkomen op “pas je aan, verander” of probeer je me te koppelen aan mensen die ik heus leuk vind hoor, maar met wie ik niet meteen een innige relatie wil opbouwen. Dus nee, ik maak het uit. Ik ga op zoek naar iemand die mij aantrekkelijk vind zoals ik ben, en niet alleen in kweeperengelei zoals jij.

25. De acaí bes

26: Acaí bessen. Bron: Marajonida, CC BY-SA 3.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>>, via Wikimedia Commons

Superfruit ben ik. Je ziet het niet aan me, maar je ziet het ook niet aan Clark Kent hè. OK vooruit, Clark Kent is veel te gespierd voor een vent die vooral op kantoor rondslungelt, maar verder is het gewoon een bescheiden, verlegen en ietwat onhandige kerel met saaie kleren en een hele dikke bril. Maar dat is allemaal vermomming, want als de nood aan de man is, is hij Superman. Hij heet eigenlijk Kal-El. Nou, zo ben ik dus ook. Alleen gebruik ik, net als Kal-El's nicht Supergirl, mijn Kryptoonse naam. Zij heet Kara, dat kan prima door voor een aardse naam. Mijn naam is lastiger uit te spreken, hier in Europa denken ze daarom dat ik uit een ver en mysterieus buitenland kom. Haha, ze moesten eens weten h^óe ver!

Het was nog best wennen hierzo hoor. Ja, niet elk fruit heeft superkrachten natuurlijk, dus ik moest proberen ongezien te werk te gaan. Ging weleens mis, dus toen kwam dat verhaal de wereld in, dat ik superfruit ben. Dat heb ik met mijn vrienden van de krant kunnen bijsturen gelukkig, waardoor ze nu denken dat ik super gez^ónd ben. Prima, als dat mijn dekmantel moet zijn, extreem gezond besje, dan kan ik daar mee leven.

Op Krypton noemen ze me A-Sa-Ji, iemand hier schreef dat op als Acaí. Ook goed. Net als Superman en Supergirl krijg ik mijn krachten van de gele aardse zon. Natuurlijk ben ik maar klein, dus ik kan alleen kleinschalige heldendaden verrichten. Ben je ooit je sleutels kwijt geweest en vond je ze toen op tafel? Blut maar er bleek ineens een briefje van vijf in je jaszak te zitten? Een ingredi^ênt vergeten bij de bereiding van een romantisch diner, om er daarna achter te komen dat je love interest precies daar allergisch voor was? Nou, dat was ik dus. Maar mooi niet dat iemand er iets over in de krant zet, dat steekt weleens. Misschien moet ik vaker gaan rondhangen in de buurt van een knappe journalist. Bij Kal-El werkt dat prima.

26. De passievrucht

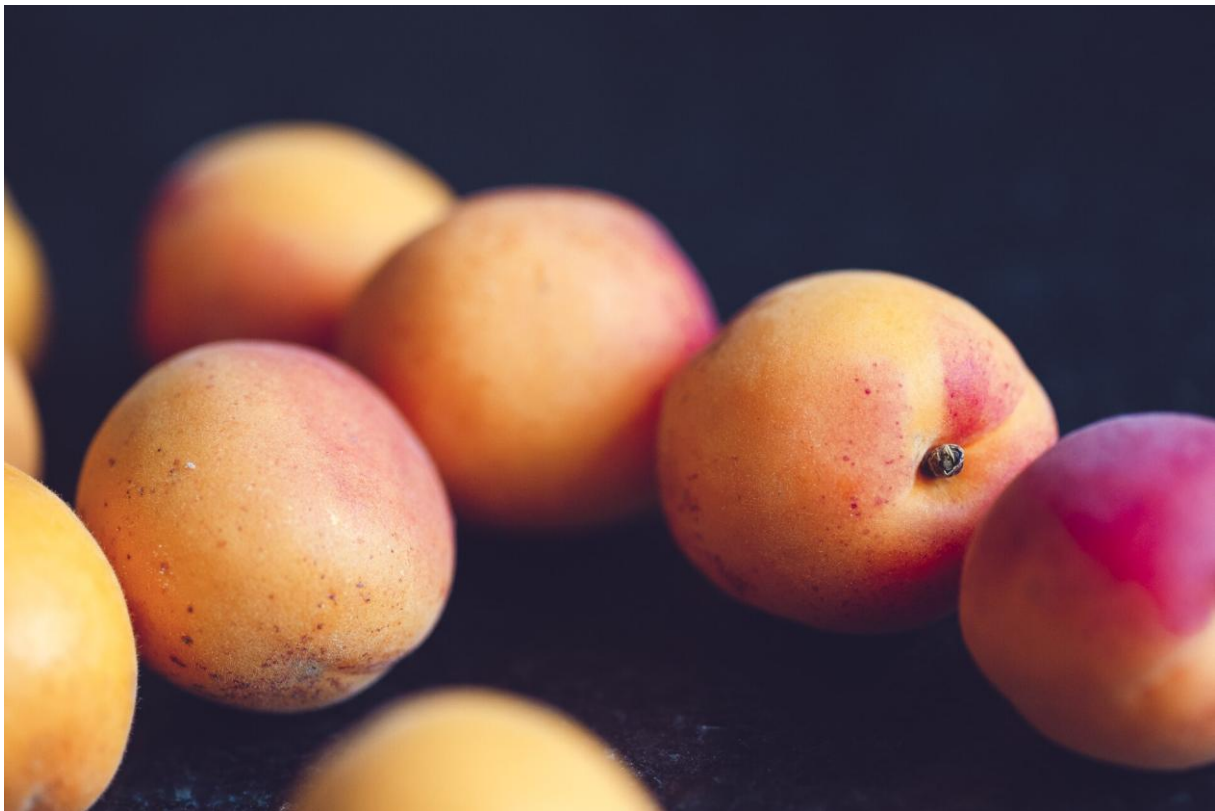
27: Passievrucht. Bron: Ivar Leidus, CC BY-SA 4.0 <<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>>, via Wikimedia Commons

Pássievrucht hè! Passie: liefde, hartstocht, lust, brandend verlangen. Nouja, dat is niet waar ik naar vernoemd ben hoor, het was iets met mijn bloem die op de doornenkroon van Jezus Christus zou lijken. Je weet wel, passie als in "The Passion". Maar dat weet gelukkig geen hond. Dus iedereen denkt dat ik een afrodisiacum ben. Dat mijn zachte soms zelfs abrikooskleurige velletje verwijst naar verboden vruchten. Prima PR. En ook geinig dat ik als sierplant word gehouden, mijn plant is echt leuk hoor, groene blaadjes, klimmende slingertakken, spectaculaire bloemen al zeg ik het zelf.

En dan komt de teleurstelling. Die vruchten. Mooie looks, maar je kan er dus niet in bijten, er valt niks te schillen, het is gewoon een doosje met een soort kikkerdril erin! Lekker zoet wel, maar toch: slijmerige troep met pitjes. Zeg nou zelf, gooi je mij door een fruitsalade dan ziet het eruit alsof de rot al heeft toegeslagen. Kinderen komen niet met mij in aanraking, want baby's geef je mij niet vanwege de pitjes, en grotere kinderen krijgen me niet want die moeten leren kauwen. Aan mij valt niets te kauwen. Ja, de schil, maar die is niet eetbaar. Ik ben puur een exotisch ingrediënt voor mousse of gelei ofzo. En dan nog duur ook.

En dat ik een afrodisiacum ben? Grote klets, zoals met alle afrodisiaca. Het is de vorm, de naam, wat dan ook, maar ze doen niets hoor. Kun je beter iets kiezen dat je elkaar kunt voeren. Druiven ofzo, of aardbeien. Maar een potje snot?

27. De abrikoos

28: Abrikozen (bio), door Benjamint444 - Own work, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=3173430>

Hoi mijn naam is abrikoos en ik houd mijn spreekbeurt over mensen. Eerst laat ik zien hoe mensen eruit zien, daarna vertel ik wat over de schil van mensen, over de voortplanting en daarna over wat ze eten.

Hier is een plaatje van een paar mensen. Mensen zijn als ze rijp zijn ongeveer anderhalf à twee meter hoog. Je ziet dat ze vertakkingen hebben, zoals een boom of een wortel. Mensen zijn dieren, net zoals vogels, rupsen en luizen, en ze kunnen bewegen en zich verplaatsen, dus niet zoals een boom. Het zijn zoogdieren. Andere zoogdieren die jullie wel kennen zijn eekhoorns, honden en schapen. Dat zijn allemaal dieren die kleintjes krijgen die uit hun lijf komen, maar die kleintjes hebben geen harde schil zoals bij vogels.

De schil van mensen. Net als abrikozen hebben mensen een schil. Op dit plaatje... O wacht eentje terug. Op dit plaatje zie je dat mensen een best wel ingewikkelde schil hebben. De buitenste laag is los, mensen schillen die soms ook af en doen dan een andere schil over zich heen. Dat is nogal raar. Onder de schil die ze op en af kunnen doen hebben ze een dunne schil die verschillende kleuren bruin kan hebben, van heel licht bruin met roze tot best wel donkerbruin. Daar zitten haren op aan de bovenkant van de mensen, en soms ook op andere plekken, ik snap niet waarom dat is. Maar onder die schil zijn ze allemaal ongeveer hetzelfde, behalve dat je mannetjes en vrouwtjes hebt.

De voortplanting. Mensen hebben geen bloemen, dus aan bijen hebben ze helemaal niks. Om kleine mensjes te krijgen moet je een mannetje en een vrouwtje bij elkaar zetten, dan heel lang wachten, dan wordt het vrouwtje in het midden heel dik en dan komt er na nog meer wachten

een kleintje uit. Je moet ze wel genoeg eten geven, anders gaan ze dood. Maar ik zou het je niet aanraden, die kleintjes kunnen helemaal niks. Hier is een filmpje van een mensenkleintje. Wat een herrie hè?

Het voedsel. Mensen eten van alles. Echt de raarste dingen. Ze hebben tanden waarmee ze kunnen bijten zoals honden en katten en ook tanden om te malen zoals koeien die hebben. Ze eten andere zoogdieren, vogels, vissen en zelfs slijmerige beesten zoals slakken. Ook eten ze bijna alles van planten: wortels, bast, stam, vrucht, zaad, blad, het lijkt wel of ze niet kunnen kiezen. Maar dan weer niet alles van dezelfde plant, van onze plant bijvoorbeeld eten ze alleen ons, de abrikoos, en van weer andere planten bijvoorbeeld alleen het blad of de wortel. Een heel gedoe.

Hier komt een plaatje, dat is een beetje eng, als je wilt kun je even je ogen dichtdoen. Hier zie je een mens die in een abrikoos bijt. Huuu.

Op dit plaatje zie je een mens die een vogel eet. Ha, net goed vogel, kun je ons niet meer opeten.

Dat was het. Zijn er nog vragen?

PS Wie zegt dat alleen mensen spreekbeurten kunnen houden? Lees “Vandaag houd ik mijn spreekbeurt over de anaconda” van Bibi Dumon Tak maar eens! Daarin houden dieren spreekbeurten over andere dieren.

28. De braam

29: Bramen. Bron: U.S. Department of Agriculture Lance Cheung/Multimedia PhotoJournalist/USDA/Lance Cheung - 20160722-AMS-LSC-0005, Public Domain, [https](https://www.flickr.com/photos/usda/20160722-AMS-LSC-0005/)

Beste natuurliefhebbers. Wat goed om u hier te treffen, op dit congres voor natuurbeschermers. Het is mij een eer en een genoegen u mee te nemen in mijn belevingswereld in de hoop uw gedachten over bramen wat te nuanceren.

De braam heeft een slechte naam. U als natuurliefhebbers bent niet zomaar kritisch op inheemse soorten of onkruid, en dat siert u. “Onkruid bestaat niet!”, hoor ik u regelmatig roepen. En terecht, want wat is onkruid nou eenmaal anders dan een plant die gewoon zijn ding doet maar groeit op een wellicht ongewenste plek? Zelfs stekels en brandharen zijn voor u geen reden een plant te verfoeien. Toch heeft de braam een slecht imago, juist onder deze groep mensen met hart voor de natuur. Maar is dat terecht?

Bramen zijn dol op stikstof. We kunnen het niet helpen, net als brandnetels groeien wij geweldig op overbemeste grond. Dus worden wij gezien als een symptoom van een teveel aan stikstof. “Al die bramen, die overwoekeren alles!” Ja, in ons enthousiasme kunnen we wel eens meer ruimte innemen dan wenselijk. Maar alsnog: zijn wij het probleem? Neen! Onze onstuimige groei is een gevolg van het probleem, een probleem bovendien dat volledig buiten onze invloedssfeer ligt. Stoten wij stikstof uit? Nee, dat doen jullie, mensen, zelf. Dus waarom kijken jullie lelijk naar bramen? Omdat jullie niet lelijk naar elkaar willen kijken?

Terwijl: een braamstruik is zoveel meer dan een bos doornige takken! Het is een schuilplaats voor vogels en kleine zoogdieren, een waardplant voor sommige vlinders, een hotel voor overwinterende bijen, en een bron van voeding voor verschillende soorten bovendien. Wat meer waardering is op zijn plek, dunkt mij.

En wist je, dat er meer dan 200 soorten bramen in Nederland groeien? Bramen horen hier thuis. Bramenkenners kunnen aan de aanwezige braamstruiken bepalen waar ze in Nederland zijn, Omdat elke soort zijn specifieke groeiomstandigheden heeft. Dus oké, misschien zijn we soms

iets te nadrukkelijk aanwezig, maar u als natuurliefhebber zou ons moeten koesteren in plaats van verfoeien.

In ruil daarvoor doen wij er niet moeilijk over als u ons wat beteugelt of snoeit, zelfs niet wanneer dat op grove wijze gebeurt. Wij kunnen dat hebben, ons krijgt u niet zomaar weg.

Maar dat wist u vast al.

29. De mango

30: Mango's. Bron: Ivar Leidus - Own work, CC BY-SA 4.0,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=114780033>

Wil jij ook rijk worden zonder dagenlang te moeten ploeteren voor je werk? Moeiteloos geld verdienen en de tijd hebben om ervan te genieten? Ik ga je vertellen hoe je dat doet!

Maar eerst... Pahap! Ga eens weg met die stofzuiger! Ik ben aan het werk. Nee ik zit niet wéér te gamen. Werk, zei ik toch? Wat voor werk? Nou, ik neem een spotje op over geld verdienen zonder moeite. Ja, klinkt goed hè? Of het al gelukt is? Nee, dat spotje moet opnieuw nu, die stofzuiger heeft het verpest. Zelf stofzuigen? Kan toch niet, ik ben aan het wérk. Wat het oplevert? Nou, dat gaat lekker. Nee, nu nog niet, ik ben pas net begonnen. Nee, ik kan die lening nog niet terugbetalen nee. Nee, ik heb zelf helemaal geen passief inkomen, ik moet toch eerst geld verdienen voor ik kan gaan beleggen? Belazeren, belazeren, ik heb echt wel gegoogled voordat ik begon met filmen. En als vruchten me nu maar gewoon genoeg geld geven voor mijn adviezen dan komt het vanzelf allemaal goed. O, je wilt toch dat ik een opleiding ga volgen? Dat is toch niet van deze tijd pa, vruchten worden opgeleid voor beroepen die niet eens meer bestaan als hun opleiding is afgerond. Wil je dat ik daar tijd in steek? Zoveel succesvolle vruchten hebben nooit hun school afgemaakt pap. Oorzaak en gevolg? Hoezo, zijn dan niet de meeste vruchten die hun school niet afmaken succesvol? Echt niet? Maar als ik rijk ben hoor ik je er vast niet meer over, wedden? Ik ga effe door, OK?

Wil jij ook rijk worden zonder dagenlang te moeten ploeteren voor je werk? Moeiteloos geld verdienen en de tijd hebben om ervan te te...

Pap, als je hier blijft staan kijken kan ik niet vrijuit praten, dan wordt dit geen goed filmpje. Hoezo je kijkt alleen maar even naar de foto op het scherm? Knappe jongen toch? Nee dat was

inderdaad niet bij mijn villa op Costa Rica. Heb ik een villa op Costa Rica? Nou dan. Nee, dat was op Chersonissos. Ik heb die... dat meisje er af geknipt. Nee joh, dat is geen bedrog, zij heeft mij ook ontvriend op de socials. O, je bedoelt dat ik doe alsof ik die villa heb? Dat doet toch iedereen? De zaken zo mooi mogelijk voorstellen? Ja, als vruchten dan zo gek zijn om mij te geloven dan moeten ze het zelf maar weten, dan vind ik het niet zielig als ik ze een paar duizend euri uit de zak klop. Legaal? Ach, wat is legaal. Ondernemerschap, ik ben een vrije jongen.

Ja ik ruim straks de vaatwasser uit. En ik zal mijn was naar beneden brengen. Maar als je wilt dat ik succesvol wordt laat je mij hier even, OK? Ik ben nú op mijn lekkerst, laat me daar gebruik van maken om nú heel veel geld te maken. Kan ik straks weer lekker hangen met mijn matties.

30. De kers

31: Foto van ons samen in gelukkiger tijden. (Twee kersen.) Bron: Benjamint444, edited by Fir0002 - Own work, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=3177559>

Oh liefste waar ben je? Ineens was je er niet meer. Waarom? Hadden we het niet goed samen? En dat na al die tijd, stelde het dan niks voor? Zomaar ineens verlaat je mij! Zonder een woord. Geen uitleg, geen afscheid, niet eens een boze brief. Hoe kon dit gebeuren? We zaten aan elkaar vast, voelde jij dan geen verbinding meer?

Overdag denk ik aan je. Zoveel dingen doen me aan je denken, ik zie iemand en denk: ben jij het? Maar als ze zich omdraait blijkt het iemand anders. Ik voel de zon en herinner me de tijd dat we samen gelukkig onder de takken hingen. Ik voel de regen en bedenk me hoe jij daar altijd om lachte, omdat het kietelde. Oh, mijn cherry, waar ben je naartoe gegaan?

's Nachts zie ik je voor me: je blozende rondingen, je zachte vormen, je glanzende gezicht. Denk jij ook aan mij, daar waar je nu bent? Ik droom van je. In mijn dromen ben je er gewoon nog. En

dan word ik wakker, niet naast jou maar alleen. Zo alleen. Ik ben uit evenwicht; jij, die me altijd tegenwicht bood, bent plotseling vertrokken. De balans is weg. Het doet pijn, ik mis je zo.

Ik weet nog, hoe het begon. Wij twee jonge bloemen. De vlinders, de bijen. En toen ons ontluiken, we werden volwassen, rijper. We hadden het goed samen, met jou voelde ik me nooit alleen. We konden de wereld aan. Wat waren we bang, als het onweerde. Wat schrokken we toen vogels ons aanvielen. Maar we overleefden het en zelfs bij de pluk bleven we samen. En nu is dat voorbij. Jij werd als eerste opgegeten. Zie ik je ooit weer terug?

31. De zwarte bes

32: Zwarte bes. Bron: Janusz Jakubowski from Warsaw, Poland, CC BY 2.0
<<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0>>, via Wikimedia Commons

Ja hoor eens even, waarom ik? Hé, Femke, hoe zit dat? Waarom bungel ik onderaan de lijst? Je was me zeker vergeten, of niet soms? Lekker dan, ik sta met drie struiken sterk in je eigen tuin, en je vergeet me gewoon. Net zoals je me vaak vergeet te plukken. Nee, dat je niet helemaal doorhebt wanneer we rijp zijn is geen goede smoes. Dat je ons pas gekookt lekker gaat vinden ook niet. Kom op zeg, dit jaar ga je gewoon goed opletten, ja? Met die moordlustige katten van je blijven we niet hangen voor de vogels, zoals jij denkt, we blijven hangen tot we rotten. Róttten! Dat kun je niet maken.

Net zoals het ook geen pas geeft ons als laatste te behandelen. Hoezo, anders schrijf je over de lychee en krijg ik helemaal geen plekje? Please? Wil je dat alsjeblieft niet doen? Okee, okee, ik héb dan tenminste nog een plekje. Nou dankjewel hoor. Maar waarom als laatste dan? Nee je doet het niet alfabetisch, dat weet ik heus wel, dus dat is het niet. Luiheid, dat is het. Niet teveel bessen achter elkaar? Kulsmoes. Je hebt er pas... o, je hebt er al vijf. Met mij erbij zes. Twintig procent dus. En de jostabes en de bosbes hebben het zelfs niet gehaald. En bramen en frambozen zijn ook al een soort bessen. Maar dan nóg. De goji bes ook niet, zeg je? Dus ik moet blij zijn dat ik überhaupt een plekje tussen je schrijfsels heb gekregen.

Nee. Nee, ik ben een betere plek waard. Waarom te laat? Omdat ik de laatste ben, en ik dus met niemand kan ruilen? Het is dus nu of nooit. O. Vooruit, nu dan. Maar kun je dan wel wat leuks schrijven? Niet weer zo'n mopperende vrucht die klaagt dat hem onrecht is aangedaan? Hoezo is dat precies wat ik nu doe? Kan wel wezen, je kunt er toch ook iets grappigs van maken? Iets met een clou, waardoor ik er lekker bijdehand op sta? Wat nou, ik ben niet bijdehand. Dat ik niet eerder bezwaar heb gemaakt omdat ik altijd achter de feiten aanloop? Welke feiten? Dat de

zwarte bes uitsterft omdat steeds meer boeren blauwe bessen gaan telen, die meer geld opbrengen? Het is dus weer een financieel verhaal, bedoel je dat? Ik wist niet dat dat het enige was waar jij op lette, dat valt me van je tegen. Moet ik je nu ook nog bedanken omdat jij je paar miezerige struikjes nog niet hebt vervangen door blauwe bessen struiken? Wat dacht je zelf, die groeien helemaal niet in die zompige klei van jou. Anders had je dat vast al gedaan, ik heb je wel door.

OK, een mop dan. Waar gaan zwarte bessen op vakantie? Nee? Geen idee? In cassis. Nee, zo schrijf je dat niet, het is Cassis, met een hoofdletter. Dat is een plaats in Frankrijk. Spraakverwarring, grappig hè? Dat dat plaatsje Cassis heet en cassis van zwarte bessen wordt gemaakt? Niet eens een beetje grappig? Echt niet?

Maar ik heb mooi wel het laatste woord.